

Arrest

nr. 207 694 van 13 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 21 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiiitische Arabier afkomstig uit Najaf (Irak). Uw vader was ten tijde van het regime van Saddam Hoessein lid van de Baath-partij (Arabisch Socialistische Partij). Hij had de rang van Rafiq (kameraad) en hij was werkzaam in het leger waar hij soldaten opleidde en informatie verzamelde over mensen die tegen het regime waren. Sinds de val van het regime van Saddam Hoessein werd uw familie, omwille van de functie van uw vader, niet gerespecteerd en vaak verbaal beledigd door de buurtbewoners. In 2004 werd uw vader meegenomen door leden van de islamitische Dawa-partij (Hizb ad-Da'wa al-Islamiyya, een sjiiitische partij). Tijdens zijn gevangenschap werd hij gemarteld met als gevolg dat hij drie dagen na zijn vrijlating bezweek aan zijn verwondingen. Uw oudste broer werd in 2005 of 2006 eveneens gemarteld door leden van de Dawa-partij. Drie à vier jaar geleden begon u een relatie met uw buurmeisje H.(...). Jullie zagen elkaar sporadisch en in het geheim. H.(...)'s vader had een hoge positie bij Hashd al Shaabi (een sjiiitische militie) en rekruteerde voor hen, net zoals zijn zonen M.(...) en U.(...). Ook zijn andere zonen bekleedden posities bij de sjiiitische milities. In 2014 stuurde u uw moeder, samen met twee vrouwen uit de buurt, naar de moeder van H.(...) om haar hand te vragen. Dit verzoek werd doorgegeven aan H.(...)'s vader, maar hij weigerde omdat u niet paste bij de familie. Rond februari 2015 stuurde u dan vrouwen van H.(...)'s familie – tantes langs moederskant – om een nieuw aanzoek te doen. Dit werd opnieuw geweigerd. In mei 2015 stuurde u voor een derde aanzoek enkele mannen, mensen die religieuze invloed hadden in de buurt, naar H.(...)'s vader. Twee dagen later weigerde de vader opnieuw uw vraag om met zijn dochter te huwen omdat u uit een arme familie kwam en omwille van uw vaders reputatie. Jullie besloten dan uiteindelijk in het geheim te huwen. Een dag voor het huwelijk vroeg u aan twee kennissen uit de wijk, Safi en Mohammed, om jullie getuigen te zijn. Op 10 juli 2015 huwde u met H.(...) in de Al Zahra moskee. U vertelde – buiten de twee getuigen, haar zus en uw vriend H.(...) – niemand over het huwelijk en u bleef H.(...) in het geheim ontmoeten. Op de avond van 30 juli 2015 spraken jullie af op de slaapkamer van H.(...) in haar ouderlijke woning. Tijdens het bedrijven van de liefde maakten jullie te veel lawaai waardoor de ouders van H.(...) jullie gehoord moeten hebben. U hoorde haar broers roepen en haar vader naar boven komen. H.(...)'s vader kwam gewapend de kamer binnen en wou u neerschieten, maar H.(...) wierp zich voor u en werd geraakt. In het tumult slaagde u er in te ontsnappen met enkel een short aan. U kreeg een lift van een onbekende die u buiten de stad afzette vanwaar u naar de neef van uw vader ging. U belde uw vriend H.(...) – die in uw buurt woonde – zodat hij een nummer had om u te bereiken. De dag na het incident belde H.(...) u op om te vertellen dat H.(...) niet gedood werd door de kogels die haar vader had afgevuurd in de kamer, maar dat zij achteraf alsnog vermoord werd door haar familie om de eer te herstellen. U vernam ook dat de stam van H.(...) op zoek was naar u, haar familie jullie woning was binnengevallen en uw broer A.(...) hierbij hadden gedood. Uw moeder en jongste broer slaagden erin te vluchten. Na drie à vier dagen bij de neef van uw vader verbleven te hebben, vertrok u via de luchthaven van Najaf naar Erbil. Vanuit Erbil reisde u met de wagen door naar Turkije. Van daaruit vertrok u naar België waar u op 21 augustus 2015 asiel heeft aangevraagd. In juli 2016 werd uw jongste broer – die samen met uw moeder in Bagdad bij uw zus A.(...) verbleef – ontvoerd. Hij werd gedurende drie dagen vastgehouden en er werd geprobeerd om via hem informatie te verkrijgen over uw verblijfplaats. Hij werd gewond opnieuw vrijgelaten voor de deur van uw zus haar woning in Bagdad.

Ter staving van uw identiteit en of asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 31/11/2007); uw identiteitskaart (d.d. 6/11/2014); een kopie van de identiteitskaarten van uw zussen A.(...), S.(...) en A.(...), uw broers A.(...), H.(...) en A.(...) en uw moeder; een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw zussen A.(...), S.(...) en A.(...), uw broers A.(...) en Ahmed en uw moeder; een kopie van de rantsoenkaart van uw moeder; een kopie van de woonstkaart van uw moeder; een kopie van de overlijdensakte van uw vader; de overlijdensakte van uw broer A.(...); uw Islamitische huwelijksakte (d.d. 10/07/2015); foto's waarop uw jongste broer verwond is; een kopie van een Belgisch voorschrift voor Lorazepam (d.d. 13/09/2016); een foto van uw het Facebookprofiel van uw vriend R.(...) A.(...) M.(...) dat u gebruikt om met uw familie in Irak te communiceren.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er, gelet de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal, geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde relatie met H.(...) en de daaropvolgende problemen.

Zo verklaarde u wat betreft welke personen voor u uw huwelijksaanzoeken aan de familie van H.(...) gingen overbrengen, bij uw eerste gehoor dat uw moeder en een tante – de vrouw van een oom langs vaderskant – een eerste keer in 2014 naar de vrouwen van H.(...) haar familie zijn gestapt met uw vraag (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat uw moeder een eerste keer uw aanzoek overbracht aan de familie van H.(...) in het gezelschap van twee vrouwen uit de buurt, namelijk de moeder

van A.(...) en de moeder van K.(...). Er werd u dan ook expliciet gevraagd of deze twee vrouwen uit de buurt familie van u waren, maar u ontkende (CGVS II, p. 11). Tijdens datzelfde gehoor werd u later nogmaals gevraagd of er ooit familie van u was mee geweest bij één van de aanzoeken, ontkende u wederom (CGVS II, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat uw tante op voorhand met de moeder van H.(...) was gaan spreken om haar te vertellen dat uw moeder een aanzoek zou komen doen (CGVS II, p. 13). Deze verklaring kan niet als afdoende beschouwd worden aangezien u tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder en uw tante samen om haar hand zijn gaan vragen. Voorts stelde u tijdens uw eerste gehoor dat uw moeder drie keer een aanzoek had overgebracht aan de familie van H.(...). U gaf ook aan dat uw moeder verschillende keren de vader van H.(...) zag en dat ze hem smeekten om H.(...) aan u uit te huwelijken, maar dat hij dit weigerde (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat uw moeder enkel bij het eerste gesprek aanwezig was en dat een tweede aanzoek werd overgebracht door twee tantes van H.(...) en het derde aanzoek werd overgebracht door enkele wijze mannen met religieuze invloed (CGVS II, p. 11-12). Geconfronteerd hiermee, repliceerde u dat uw moeder de tweede en derde maal enkel aan andere mensen is gaan vragen om uw aanzoek over te brengen (CGVS II, p. 13). Een loutere herhaling van uw laatste verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voornoemde duidelijk tegenstrijdigheid. Bovendien werd u in uw tweede gehoor nogmaals gevraagd of uw moeder ooit met de vader van H.(...) sprak. U antwoordde hierop in eerste instantie ontkennend, maar corrigeerde dit later door te zeggen dat ze wel één keer met hem gesproken heeft (CGVS II, p. 13). Dit terwijl u tijdens uw eerste gehoor toch duidelijk over verschillende keren sprak. Ook wat betreft uw verklaringen over de personen die getuigen waren bij uw huwelijk met H.(...), verklaarde u aanvankelijk dat u dit aan Safi en Mohamed vroeg op de dag van het huwelijk zelf (CGVS II, p. 16), terwijl u tijdens uw derde gehoor aangaf dit de dag voor uw huwelijk aan hen gevraagd te hebben (CGVS III, p. 16).

Wat betreft uw verklaringen op welke plekken H.(...) geraakt werd door de kogels afgevuurd door haar vader, stelde u aanvankelijk tijdens het eerste gehoor dat zij geraakt werd in haar borst en haar been (CGVS I, p. 21). Tijdens het tweede gehoor stelde u echter dat u niet meer wist op welke plaatsen zij geraakt werd. Wanneer u dan opnieuw gevraagd wordt of u gezien had op welke plekken ze geraakt werd, antwoordde u dat u dacht dat het ergens in haar buik was, maar dat u het niet goed gezien had (CGVS II, p. 20). Bij het derde gehoor stelde u dan opnieuw dat zij in haar buik en ergens in haar bovenbeen werd geraakt (CGVS III, p. 24). Verder stelde u dat nadat H.(...) werd neergeschoten door haar vader u vluchtte via de daken. Tijdens uw tweede gehoor stelde u dat u dit deed in een hemd en een onderbroek (CGVS II, p. 21), terwijl u tijdens uw derde gehoor stelde dat u enkel een short droeg (CGVS III, p. 24).

U verklaarde vervolgens dat H.(...) samen met uw neef uw paspoort ging ophalen (CGVS II, p. 22). U gaf in datzelfde gehoor ook te kennen na de beschieting in H.(...)'s huis H.(...) niet meer gezien te hebben (CGVS II, p. 22). Bij uw derde gehoor schetste u evenwel dat H.(...) alleen naar uw huis ging om uw paspoort te halen en dat u hem ook gezien heeft toen u bij uw familie bleef na de beschieting (CGVS III, p. 26). In tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd bij uw tweede gehoor waar u stelde dat uw moeder drie maanden na de beschieting bij H.(...) naar jullie huis ging om o.a. de eigendomsakte van de woning op te halen (CGVS II, p. 4), beweerde u bij uw derde asielaanvraag dat H.(...) deze ging halen (CGVS III, p. 26).

Verder dient gewezen te worden op enkele merkwaardigheden die uw geloofwaardigheid verder aantasten. U verklaarde u dat de familie van H.(...) een grote zoekactie uitvoerde, waarbij ze auto's doorzochten en 24 miljoen Iraakse dinar uitloofden aan diegene die u zou verraden (CGVS I, p. 15, 21). Toch kon u twee dagen later legaal via de luchthaven van Najaf de stad verlaten (CGVS I, p. 14). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat u zonder problemen op die manier kon vertrekken vooral omdat dit niet strookt met uw verklaringen dat de familieleden van H.(...), waaronder haar vader en broers, hoge posities bekleedden bij Hashd al Shaab en de vader kennissen had bij de overheid (CGVS I, p. 11-12). Tevens stelde u dat het jullie plan was om na jullie geheime huwelijk, wanneer jullie voldoende geld hadden, te vluchten. Gevraagd of u dan niet bang was dat de familie van uw vrouw zich dan niet zou willen wreken op uw familie indien jullie dit zouden doen, stelde u dat ze niet zouden doen omdat ze niet zouden weten dat H.(...) met u gevlucht zou zijn (CGVS I, p. 17-18). Dit overtuigt echter allerm minst gezien u reeds drie huwelijksaanzoeken had gedaan en ook u niet meer in de buurt zou wonen na jullie vlucht.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en merkwaardigheden kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde relatie met H.(...) en de daaropvolgende volgende problemen van 30 juli 2015. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de familie van H.(...), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde ontvoering van uw jongste broer in Bagdad in juli 2016.

Betreffende de problemen die u ondervonden zou hebben omdat uw vader vroeger werkzaam was voor het Baathregime verklaarde u dat uw vader hierom in 2004 gemarteld werd en als gevolg hiervan overleed (CGVS I, p. 5). Tevens stelde u dat uw oudste broer omwille hiervan in 2005 ook gemarteld werd (CGVS I, p. 6). Het laatste concrete incident dat uw familie meemaakte vanwege de positie van uw vader, dateert

immers uit 2005. U stelde evenwel dat uw familie nog veel problemen heeft gekend, maar u slaagde er niet in om u zich te herinneren welke noch of er na de marteling van uw broer in 2005 nog fysieke incidenten plaatsvonden (CGVS III, p. 28-29). Allereerst dient opgemerkt te worden dat de dood van uw vader en de marteling van uw broer dienen gekaderd te worden in het toenmalig klimaat in Irak meer dan 10 jaar geleden. Verder vormen deze gebeurtenissen ook geenszins uw directe vluchtaanleiding. Ook in 2010 toen u uw paspoort regelde was dit voor u geen reden om het land te verlaten. U gaf immers aan dat er geen bepaalde aanleiding was waardoor u en uw familie meenden een paspoort nodig te hebben (CGVS I, p. 14). U verklaarde dat u en uw familie tot op heden weinig gerespecteerd worden en dat jullie soms verbaal worden lastig gevallen (CGVS III, p. 28). Dergelijke verbale agressies zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw persoonsgegevens en die van uw familie worden niet betwist. De overlijdensakte van uw vader is dermate slecht leesbaar, dat er aan dit document geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De overlijdensakte van uw oudste broer kan enkel bewijswaarde hebben als zij kadert binnen een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. De foto's van uw jongste broer tonen louter aan dat hij gewond was, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin hij deze verwondingen opliep. Het medische voorschrift toont enkel aan dat u een voorschrift verkreeg voor Lorazepam, maar is niet van die aard dat zij eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kan verklaren of weerleggen. De foto van het Facebookprofiel van R.(...) A.(...) M.(...) toont enkel een persoon die onder deze naam een profiel op Facebook heeft, maar zegt niets over de contacten die u had met uw familie in Irak via deze persoon.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in de provincie Najaf militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in de provincie Najaf niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Najaf niet naar de provincie Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Najaf en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar

Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk vervolgd wordt en in aanmerking dient te komen voor het voordeel van de twijfel. Volgens verzoeker dient rekening te worden gehouden met zijn profiel en stelt hij dat er verschillende redenen aan de basis liggen van zijn vrees. Verzoeker verwijst in de eerste plaats naar zijn vrees voor het gezin van H. omwille van zijn verboden relatie met H. waarvoor hij geen beroep kan doen op de autoriteiten omdat de politie voor zulke zaken niet doeltreffend is.

Vervolgens uit verzoeker een vrees voor de bevolking omwille van het feit dat zijn vader vroeger werkzaam was voor het Baath-regime. Verzoeker verwijst hierbij naar de risicoprofielen uit de "UNHCR Eligibility Guidelines". Verzoeker merkt hierbij op dat de commissaris-generaal de beroepsactiviteiten van zijn vader niet betwist. Het gegeven dat verzoeker tot nu toe geen problemen heeft gekend omwille hiervan, betekent volgens verzoeker niet dat hij geen risico zou lopen bij terugkeer. Verzoeker stelt *in fine* dat steeds de vrees dient te worden onderzocht en dat onvoldoende aandacht werd besteed aan zijn verklaringen, die eenduidig zijn, waardoor hij als vluchteling zou moeten worden erkend.

Indien verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, meent hij dat hem de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend, waarbij hij van oordeel is dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte analyse van de feitelijke situatie in Zuid-Irak. Verzoeker verwijst naar de wetsbepaling en naar artikel 3 van het EVRM, in samenhang met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en rechtspraak dienaangaande. Er bestaat naar het oordeel van verzoeker in zijn hoofd een verhoogd risico op ernstige schade omwille van het werk van zijn vader. Door geen rekening te houden met zijn individuele situatie en met de algemene situatie in Najaf, zo vervolgt verzoeker, heeft de commissaris-generaal artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) geschonden.

Verzoeker beschrijft in zijn middel een aantal zelfmoordaanslagen in Zuid-Irak en wijst op de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (hierna: het HvJ) waarin wordt gesteld dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden. Verzoeker haalt hierbij aan dat hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld omwille van zijn profiel. Aangezien zijn vader voor de Baath-partij werkte, dient de mate van het willekeurig geweld in Najaf op een meer flexibele wijze te worden geanalyseerd.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel zou zijn dat er in Najaf geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, zo stelt verzoeker, dient hij in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het KB CGVS, van de rechten van verdediging en het beginsel van tegenspraak en van "*het recht op een eerlijke administratieve procedure*", zoals begrepen in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Volgens verzoeker baseert de commissaris-generaal zijn beoordeling van de veiligheidssituatie op de 'COI Focus' van 18 juli 2017, waarbij verzoeker vaststelt dat in de bibliografie bepaalde contactgegevens niet zijn vermeld omwille van de vertrouwelijkheid en bijgevolg zijn recht op tegenspraak wordt geschonden omdat de informatie niet kan worden geverifieerd. Verzoeker verwijst naar rechtspraak die volgens hem bevestigt dat de landeninformatie indruist tegen artikel 26 van het KB CGVS.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 27 van het KB CGVS.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relatie met H. en de daaruit voortvloeiende problemen. Verzoeker benadrukt dat hij bij verschillende gelegenheden en via verschillende personen de hand van H. had gevraagd. Hij volhardt in zijn verklaringen dat in 2014 bij het eerste aanzoek, zijn moeder en zijn tante naar haar zijn toegestapt. Door het aantal huwelijksaanzaken, zo stelt verzoeker, is het moeilijk om een correcte beschrijving te geven.

Naar aanleiding van de overwegingen van de commissaris-generaal stelt verzoeker dat hij de dag voor zijn huwelijk aan S. en M. had gevraagd om als getuigen op te treden.

Naar aanleiding van de plaatsen waar H. geraakt was door de kogels van haar vader, merkt verzoeker op dat onvoldoende rekening werd gehouden met die omstandigheden. Verzoeker stelt dat hij in shock was en dat hij vlug ontsnapt was op het moment dat zij werd geraakt, zodat hij dit niet precies heeft kunnen zien. Hij stelt dat hij zich enkel op getuigenissen kan baseren, waardoor het begrijpelijk is dat zijn verklaringen niet precies zijn.

Verzoeker benadrukt dat hij geen andere mogelijkheid had dan het land te verlaten via de luchthaven van Najaf.

Volgens verzoeker betreft de beslissing enkel details in zijn asielrelaas, maar werd geen rekening gehouden met zijn problemen, met name de doodsb bedreigingen door de familie van H., die werkt voor de Dawa-partij en die beschikt over grote middelen en vele contacten.

Verzoeker hamert ook op het element dat zijn vader werkzaam was voor het Baath-regime.

Verzoeker besluit met de stelling dat de beslissing niet zorgvuldig is genomen en niet deugdelijk werd gemotiveerd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal persartikels toe uit 2017 waarin een aantal aanslagen in Zuid-Irak worden beschreven (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2.2. De verwerende partij legde op 5 april 2018 een aanvullende nota neer waarbij zij de "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 26 februari 2018 voegde.

2.2.3. Verzoeker diende op 14 april 2018 een aanvullende nota in, waarbij hij een kopie van de identiteitskaart van zijn schoonbroer A., een kopie van de identiteitskaart van zijn broer H. en kopieën van hun overlijdensakten, een kopie van een medisch attest van 20 maart 2017 van het al-Koufa ziekenhuis, een kopie van het proces-verbaal met een klacht bij het politiecommissariaat van Muslim Ibn Akil en foto's (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-7) toevoegde.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de stukken die op 14 april 2018 in kopie werden neergelegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal in de eerste plaats gewezen op de ongelooftwaardigheid van verzoekers relatie met H. en de daaropvolgende problemen.

De commissaris-generaal had immers vastgesteld dat verzoeker initieel uitdrukkelijk had verklaard dat verzoekers moeder en tante in 2014 samen om de hand van H. waren gaan vragen, terwijl verzoeker later stelde dat zijn moeder samen met twee vrouwen uit de buurt, die geen familie waren, het huwelijksaanzoek zouden hebben gedaan. Verzoeker verklaarde ook dat zijn moeder drie keer een huwelijksaanzoek had gedaan en daarbij meermaals de vader van H. zag, terwijl hij later verklaarde dat zijn moeder enkel bij het eerste huwelijksaanzoek aanwezig was en dat de andere aanvragen via derden werden overgebracht. Bovendien ontkende hij dat zijn moeder in contact was gekomen met de vader van H. Met betrekking tot zijn getuigen bij het huwelijk, verklaarde hij initieel dat hij de dag zelf aan S. en M. had gevraagd om als getuigen op te treden, terwijl hij later stelde dat hij dit de dag tevoren had gevraagd.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker naar aanleiding van het schietincident aanvankelijk aangaf dat H. door de kogels geraakt werd in haar borst en haar been, terwijl hij later stelde niet meer te weten op welke plaatsen zij geraakt werd. Ook stelde verzoeker dat hij in een hemd en een onderbroek gevlucht was, terwijl hij later verklaarde dat hij enkel een short droeg.

Verzoeker stelde eerst ook dat hij zijn vriend Hu. niet meer had gezien na het schietincident, hoewel hij later zei dat hij hem ook na het schietincident nog had gezien toen hij bij zijn familie verbleef.

Vervolgens wordt in de beslissing gewezen op enkele eigenaardigheden. Zo stelde verzoeker dat er 24 miljoen dinar werd uitgelooft aan degene die hem zou verraden, maar dat hij twee dagen later zonder problemen legaal kon vertrekken vanuit de luchthaven van Najaf, hoewel hij had verklaard dat de familieleden van H. hoge posities bekleedden binnen de Hashd al Shaabi en kennissen hadden bij de overheid. Ook de verklaringen van verzoeker over zijn vluchtplannen met H. en zijn onderschatting van het risico op wraakneming op zijn familie komen weinig overtuigend over.

In de beslissing wordt uit de ongelooftwaardigheid van de problemen met de familie van H. afgeleid dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn jongste broer in Bagdad in juli 2016.

Wat de problemen betreft die verzoeker zou hebben gekend omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader ten tijde van het Baath-regime, verklaarde verzoeker dat zowel zijn vader als zijn broer om die reden werden gemarteld. Het laatste incident deed zich voor in 2005 en sedertdien kon verzoeker zich geen nieuwe feiten, behoudens verbale agressie, herinneren, waardoor de tewerkstelling van zijn vader niet als een vluchtmotief kan worden beschouwd en de verbale agressie niet kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er voor burgers in de zuidelijke provincies geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een persoon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing

2.5.5. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. In zijn middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker had verklaard schrik te hebben voor de clan van zijn schoonfamilie omdat hij op 10 juli 2015 in het geheim gehuwd was met H., hetgeen aanleiding gaf tot haar dood en die van verzoekers broer (AD, stuk 23, Vragenlijst CGVS, 27 november 2015, vragen 4 en 5).

2.5.8. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de nationale overheden voor zijn problemen met de familie van H. na zijn geweigerde huwelijksaanzoeken, merkt de Raad op dat dit in de bestreden beslissing nergens wordt gesuggereerd dat verzoeker zich tot ‘zijn’ nationale overheden zou moeten wenden met het oog op bescherming. De commissaris-generaal beperkt er zich toe te wijzen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn huwelijksaanzoeken, over de contacten van zijn moeder met de vader van H. en over het moment waarop hij zijn getuigen bij het huwelijk had gecontacteerd. Omwille van deze uiteenlopende verklaringen over een kernaspect van zijn relaas wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relatie met H. en de hieruit voortvloeiende problemen.

2.5.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, wat de huwelijksaanzoeken betreft, initieel verklaarde dat zijn moeder en een vrouw van een nonkel in vaderlijke lijn waren gaan praten met de vrouwen van de andere familie en dat zijn moeder tot drie keer toe had gevraagd om het meisje aan hem uit te huwelijken (AD, stuk 15, gehoorverslag CGVS I, 11 februari 2006, p. 17). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er toen rechtstreekse contacten waren tussen zijn moeder en de vader van H. Later verklaarde verzoeker dat zijn moeder bij het eerste huwelijksaanzoek samen met andere vrouwen naar de moeder van H. was gegaan om het huwelijksaanzoek te doen, dat vervolgens werd doorgegeven aan de vader van H. die het aanzoek weigerde (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 11 maart 2016, p. 10-11). De tweede keer werd volgens verzoeker via een aantal tantes van H., maar zonder verzoekers moeder, gepoogd om de moeder van H. te overtuigen (*Ibid.*, p. 11-12) en de derde keer zouden enkel de mannen zijn gegaan (*Ibid.*, p. 13). Door in zijn derde middel één versie te bevestigen, heft hij de kennelijke tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker laat in zijn derde middel uitschijnen dat hij door het hoge aantal huwelijksaanzoeken geen correcte beschrijving meer zou kunnen geven, terwijl er blijkbaar (slechts) drie aanzoeken zijn geweest en van hem mag worden verwacht dat hij deze op deugdelijke wijze zou kunnen schetsen, bij uitstek omdat de geweigerde aanzoeken en het navolgende clandestiene huwelijk de kern van zijn asielrelaas uitmaken (zie punt 2.5.7.).

2.5.10. Verzoeker stelde enerzijds dat hij op de dag zelf aan S. en M. had gevraagd om mee te gaan als getuigen (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 11 maart 2016, p. 16), terwijl hij later beweerde dat hij één of twee dagen voor het huwelijk aan S. en M. zijn plannen had uiteengezet en had gevraagd of zij als

getuigen wilden optreden (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS III, 21 september 2016, p. 17). Door thans te benadrukken dat hij de dag voor zijn huwelijk aan S. en M. had gevraagd om als getuigen te fungeren, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker over de wijze waarop de huwelijksaanzoeken en het huwelijk zouden zijn verlopen zo sterk uiteenlopen dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relatie, die indruiste tegen de tradities, en aan zijn clandestiene huwelijk.

2.5.11. Verzoeker lijkt vrij nauwkeurig te kunnen aanduiden waar de kogels zijn echtgenote zouden hebben geraakt bij het schietincident, dat op 30 juli 2015 zou hebben plaatsgevonden (AD, stuk 15, gehoorverslag CGVS I, 11 februari 2016, p. 21; AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS III, 21 september 2016, p. 24), en stelt dan weer dat hij niet weet op welke plaatsen zij geraakt is (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS II, 11 maart 2016, p. 20). Thans in zijn verzoekschrift meent verzoeker dat hij in shock was en zich enkel op getuigenissen kan baseren. De vraag rijst echter waarom verzoeker tijdens zijn verschillende interviews niet kon meedelen waarom hij geen precieze verklaringen kon afleggen. De vastgestelde uiteenlopende verklaringen doen in elk geval afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van het relaas, komt verzoeker niet in aanmerking voor het voordeel van de twijfel. In artikel 48/6, §4, e), van de vreemdelingenwet wordt immers bevestigd dat men enkel in aanmerking komt voor het voordeel van de twijfel indien de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

2.5.12. Verzoeker is van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel details betreffen en dat onvoldoende aandacht zou zijn besteed aan het feit dat de familie van H. voor de Dawa-partij werkt en dat zijn vader destijds werkzaam was voor het Baath-regime.

2.5.13. Waar verzoeker oppert dat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel details zouden betreffen, brengt de Raad in herinnering dat zijn clandestiene huwelijk en de problemen met de familie van zijn echtgenote de kern van zijn asielrelaas uitmaken.

2.5.14. Betreffende zijn vrees omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader onder het Baath-regime verwijst verzoeker naar de risicoprofielen die zijn opgenomen in de *UNHCR-Guidelines*. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel volstaat echter niet om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker gaat eraan voorbij aan dat de vrees voor vervolging uit de vluchtelingendefinitie 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Verzoeker beweerde dat zijn vader in 2004 door de al Dawa-partij werd gemarteld en vermoord en dat zijn broer in 2005 werd gemarteld (AD, stuk 15, gehoorverslag CGVS I, 11 februari 2016, p. 5-6). Sedertdien zouden zich geen nieuwe geweldsincidenten hebben voorgedaan, maar krijgt de familie van verzoeker af en toe te maken met verbale vernederingen (*Ibid.*). In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de vrees van verzoeker, in zoverre deze gestoeld is op de activiteiten van zijn vader, niet langer actueel is, dat deze vrees niet de rechtstreekse vluchtaanleiding vormde en dat de huidige verbale vernederingen niet kunnen worden gekwalificeerd als "vervolging" of "ernstige schade" in asielrechtelijke zin. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij in de beslissing poneert dat onvoldoende aandacht zou zijn besteed aan zijn risicoprofiel omwille van de voormalige activiteiten van zijn vader.

2.5.15. Naar aanleiding van verzoekers bewering dat de familie van zijn echtgenote, die bindingen zou hebben met de al Dawa-partij, over grote middelen en vele contacten beschikt, stipt de Raad aan dat verzoeker ondanks de doodsb bedreigingen en de premie die werd uitgelooft om hem over te leveren (AD, stuk 15, gehoorverslag CGVS I, 11 februari 2016, p. 15) op 5 augustus 2015 zonder problemen het vliegtuig kon nemen van Najaf naar Erbil en nadien legaal met zijn paspoort de grens met Turkije is overgestoken (*Ibid.*, p. 14). Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met de door verzoeker geschetste achtergrond van zijn schoonfamilie, maar verzoekers verklaringen over de macht en de invloed van deze familie komen weinig overtuigend over.

2.5.16. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten, kan hij niet als vluchteling worden erkend en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van

herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. In zijn aanvullende nota van 14 april 2018 legde verzoeker bijkomende stukken neer. Ter terechtzitting legde verzoeker de originelen neer van deze documenten en stukken. Concreet betreffen deze stukken een identiteitskaart en een overlijdensakte van zijn broer H. en een identiteitskaart en een kopie van de overlijdensakte van zijn schoonbroer A., een medisch attest van 20 maart 2017 van het al-Koufa ziekenhuis, een proces-verbaal met een klacht bij het politiecommissariaat van Muslim Ibn Akil en foto's (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-7).

2.5.18. Zoals voorgeschreven door artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.19. Samen met de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker ter terechtzitting geen bijkomende uitleg of context verstrekt bij de neergelegde stukken en ook niet verheldert hoe hij in het bezit kwam van deze documenten. Het komt niet aan de Raad toe om de neergelegde stukken, die geen betrekking hebben op verzoeker zelf, te gaan koppelen aan het - ongelooftwaardig bevonden - asielrelaas.

2.5.20. Op basis van de stukken dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de beweerde originele identiteitskaarten (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2) gelamineerde kleurenprints van eerder bedenkelijke kwaliteit betreffen, aangezien ook de foto's en de zegel deel uitmaken van de afdruk zelf, terwijl deze normaal gezien fysiek op het origineel zouden moeten worden aangebracht. De authenticiteit van deze documenten is bijgevolg uiterst twijfelachtig. Bovendien is het onduidelijk hoe het beweerde overlijden van verzoekers broer in Bagdad op 25 maart 2017 (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 3) en van de echtgenoot van zijn zus A. op onbepaalde datum (wellicht op 18 maart 2017) in Najaf (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 4) in verband zou kunnen worden gebracht met zijn asielrelaas. Uit het medisch attest betreffende het overlijden van verzoekers schoonbroer van 20 maart 2017 (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 5) blijkt dat deze laatste kogels in de rug zou hebben gekregen. Verzoekers zus zou op 24 maart 2017 klacht hebben neergelegd bij de politie (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 6) naar aanleiding van het overlijden van haar echtgenoot, maar zij maakt bij haar klacht geen melding van de problemen die verzoeker zou hebben gekend. Tenslotte staan op de door verzoeker neergelegde foto's (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 7) een aantal individuen afgebeeld (een man in een vertrek- of aankomsthal, een man met brandwonden, een man in militair uniform, een *close-up* van een man met een geruit hemd, en een koppel dat lijkt te rouwen bij een liggend manspersoon). Het is echter onmogelijk voor de Raad om uit te maken wie op deze foto's wordt afgebeeld en welke link er bestaat met het door verzoeker naar voren gebrachte asielrelaas. De Raad concludeert dat de neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.21. Voorts spitst verzoeker zich in zijn eerste middel toe op de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker dient dus aannemelijk te maken dat er, wat hem betreft, in Zuid-Irak een reëel risico bestaat op ernstige schade onder de vorm van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. De hoedanigheid van burger van verzoeker staat niet ter discussie, net zo min als zijn afkomst uit de provincie Najaf in Zuid-Irak. Zoals verzoeker in zijn

middel aanhaalt, dient op basis van de rechtspraak van het HvJ rekening te worden gehouden met het onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.22. Aangaande het door verzoeker in zijn middel geschonden geachte artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het verschil tussen artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet is te herleiden tot de interpretatie van de notie *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon”*. Deze notie heeft, blijkens de rechtspraak van het HvJ, in tegenstelling tot de *“onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* uit artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, betrekking op een ‘meer algemeen risico op schade’, terwijl de *“onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* slaat op meer specifieke ‘gewelddadigheden’ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade op grond van de activiteiten van zijn vader destijds of omwille van de link van zijn schoonfamilie met de al Dawa-partij.

2.5.23. Verzoeker lijkt van oordeel dat er geen correcte analyse plaatsvond van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Aan de hand van de persartikels die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-5), die elk betrekking hebben op een aanslag die in de loop van 2017 respectievelijk in Nasiriya, in Najaf en in Kerbala werden gepleegd, kan niet worden afgeleid dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak niet deugdelijk zou zijn gebeurd.

Uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt immers dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren geraakt in de gevechten met IS. In 2016 is IS erin geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 daalde het geweld in Zuid-Irak verder. Het meeste geweld is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra en er vonden een beperkt aantal aanslagen plaats. De zwaarste aanslag vond plaats op 14 september 2017 in Nasiriya en kost 84 personen het leven.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Karbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna zijn rechtstreekse confrontaties tussen het Iraakse leger en IS niet aan de orde. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek met betrekking tot de provincie Najaf blijkt dat er in de jaren 2015 en 2016 in Najaf relatief weinig veiligheidsincidenten gemeld werden. Najaf kende net als alle andere zuidelijke provincies vanaf augustus 2015 een golf van betogingen tegen corruptie bij de lokale autoriteiten en de falende infrastructuur. Volgens IBC verliepen deze betogingen vreedzaam. Op 9 juni 2016 vallen betogers de kantoren van verschillende sjiiitische politieke partijen in Najaf aan. Deze acties vormen het hoogtepunt van een lange reeks van bijna wekelijks betogingen tegen corruptie en slechte publieke dienstverlening die in de loop van 2016 in toenemende mate door de aanhangers van Moqtada al-Sadr worden gedomineerd (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Op 1 januari 2017 vallen aanhangers van ISIS nabij Najaf een controlepost van de politie aan. Hierbij komen zeven politiemannen om (zie ook Verzoekschrift, bijlage 4). *Iraqi News* bericht op 5 september 2017 over een moordpoging op de sjiiitische geestelijke Fadel al-Bedeiri in Najaf. Drie begeleiders van deze sjeik komen daarbij om het leven, Fadel al-Bedeiri raakt zwaargewond. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 vallen volgens IBC 10 doden bij 2 incidenten in Najaf. In de periode van juli tot december 2017 rapporteert *Musings on Iraq* drie incidenten in Najaf. Daarbij komen vier burgers om het leven. In januari 2018

rapporteert *Musings on Iraq* geen incidenten in Najaf (Aanvullende nota CGVS, "COI Focus Irak Veiligheidssituatie Zuid-Irak", 28 februari 2018, pp. 26-27).

2.5.24. Daargelaten de vraag of er in de provincie Najaf sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, blijkt uit de landeninformatie dat de mate van het willekeurig geweld in Zuid-Irak zeker niet van die aard is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tewerkstelling van zijn vader onder het Baath-regime, die eventueel aanleiding zou kunnen vormen voor slachtofferschap van meer gerichte vormen van geweld, hem een verhoogd risico zou opleveren in een situatie van 'beperkt' willekeurig geweld zoals die actueel heerst in de provincie Najaf. Er lijkt op dit punt geen sprake te zijn van een schending van artikel 27 van het KB CGVS.

2.5.25. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 26 van het KB CGVS bepaalt het volgende:

"De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan.

De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken."

2.5.26. Verzoeker kan zich niet dienstig voorhouden dat artikel 26 van het KB CGVS, artikel 41 van het Handvest en de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden doordat bepaalde anonieme bronnen werden gehanteerd bij de totstandkoming van de 'COI Focus' betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. De Raad wijst erop dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. De inlichtingen hebben geen betrekking op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en worden evenmin gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, waardoor zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 26 van het KB CGVS vallen.

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde 'COI Focus' informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport, blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. Daarnaast wijst de Raad erop dat alle referenties in de 'COI Focus', volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden.

2.5.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 3 en of 13 van het EVRM, noch van de artikelen 4 en/of 41 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de

vreemdelingenwet, noch van de artikelen 26 of 27 van het KB CGVS. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en er bestaat geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven en het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending van de rechten van verdediging aangetoond.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN